

tem me je pa povabil, naj ostanem vsaj kaka dva dni pri njem. „Jutri je delavnik“, je rekel, „lahko pogledava na planine, pojuteršnem je pa praznik, in če te bo zanimalo, se lahko vdeležiš našega shoda, zborovanja, posvetovanja ali kakor hočeš to imenovati, boš vsaj vedel, kako Zavlačani porabljamó prosti čas.“

Ker sem se bil prav za prav namenil le na planine in nisem bil vezan ne na čas ne na pot, je umevno, da sem bil takoj pri volji, prihodnji dan iti na planine.

Drugi dan sva se s prijateljem na vse zgodaj odpravila z doma. Na poti mi je Zornič pripovedoval, kako je šlo s preložitvijo glavne občinske poti. „Prej je pot peljala, po najnižjem svetu sredi travnikov in je bila vedno blatna, ker je bilo nekaj sveta zelo močvirnega ter se je vsa voda stekala v plitva jarka ob poti, a je na mnogih mestih tudi preplavljala pot. Še le po dolgem prigovarjanju so se udali vsi vaščani, da so odstopili svet ob kraju ter so se radovoljno lotili del. Pot smo izpeljali ob robu travnikov tako, da je le malo napeta in drži skozi vas, dočim je prej držala skozi travnike in so posamezniki imeli iz nje speljane strme poti proti svojim hišam. Ko je bila pot dodelana, potem vaščani niso mogli prehvaliti njene zložnosti. Brž sem se prijel te prilike in sem nagovoril Zavlačane, naj bi zboljšali travnike. Bili so takoj pri volji in najprej smo iz močvirnih tal odpeljali vodo. Po najnižjem svetu smo izkopali jarek, po katerem naj bi se odtekala voda, in od tega smo naredil po močvirnem svetu druge jarke, v ktere smo nasuli nekaj kamenja, nanj naložili vej, na veje ruš ter smo jih naposled zasuli s prstjo, da jarki niso vzeli preveč sveta; potem smo na eni strani ob poti, na drugi strani pa ob najvišjem robu izkopali jarek, po katerem je odtekala studenčnica iz više izvirajočih studencev. Na ta način smo travnike zelo zboljšali; mokrih tal ni več, ker preobilna voda lahko odteka med kamenjem v glavni jarek in potem v dolino, kadar pa dalj časa ni dežja in se je bati, da bi vtegnilo biti presuho, takrat pa iz zgornjih jarkov na več krajih napeljemo vodo na travnike in si tako pomagamo. Uspeh teh naprav je čudovit. Mrva se je tako zboljšala, da se gospodarji spočetka niso mogli načuditi, pridelek pa se je podvojil, pozneje, ko so začeli še gnojiti, celo potrojil.“

Tako in enako mi je prijatelj pojasnjeval izpremembe v Zavlaki, ki so bile vse brez izjeme sad njegovega truda. Med pogovori nama je hitro mineval čas in je bilo kmalu treba misliti na vrnitev. Prešla sva bila že precej pota, poiskala več lepih razgledov in nabrala nekaj planinskih želišč. Da zadostiva tudi telesnim zahtevam, sva se usedla na pripravno mesto ter sva povžila, kar nam je bila Katarina dala na pot. Potem sva se odpravila proti domu.

Doma sva se umila, potem sva nekoliko povečerjala ter se kmalu podala počivat, da si nabereva novih močij za juternji dan.

Kmetijske raznoterosti.

Snaznost je potrebna pri molži. Oseba, ki molze, naj si poprej umije roke in lase tako uredi, da kateri ne pride v mleko. Vime naj se vselej pred molžo umije in obriše. Mlečne posode naj bodo čiste in brez vsacega duha. Slednji dan naj se dobro umijejo. Ploščinaste posode se ložje sveže ohranijo, kakor lesene. Cedilo naj se vselej, ko se je rabilo, dobro umije in ne rabi poprej, da se posuši.

Z mahom porasli travniki naj se jeseni ali po zimi s kajnitom potresejo. Potem se pomladi pobranajo, tako da se lahko mah kar luši od tal. Sedaj se travnik potrese s Tomaževó moko in še jedenkrat pobrana.

Vinska letina v Franciji. V vsej Franciji se je lani pridelalo 49.000 000 hektolitrov vina, 18 milijonov hektolitrov več kakor predlanskim. Ves lanski vinski pridelek je vreden 1174 milijonov frankov.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknik.)

Dvaininvajseto poglavje.

Povratna pot.

(Dalje.)

V tem času, ko so se na Hajitiju godili poprej omenjeni dogodki, ki so naredili žalostni konec prvi španski naselbini v Novem Svetu, sta „Nina“ in „Pinta“ veselo pluli proti domovini. Ta povratna pot nikakor ni bila tako lahka, kakor so si mislili. Pasatni vetrovi, ki so gnali Kolumba z vso hitrostjo proti Novemu Svetu, so sedaj ovirali vožnjo. Vsled tega sta ladiji kake tri tedne hodili semtertja po ameriškem morju, zgublajoč danes to, kar sta prišli včeraj. Še le v začetku februvarija je jel vleči ugoden veter, ki jo je odnesel v Evropo. Sedaj pa „Nina“ ni več zadržavala „Pinte“, ampak ravno nasprotno; stvar je bila taka, „Pinta“ je bila zgubila jedno prednjo jarbolo, in je vsled tega mogla imeti malo jader. Martin Pinson je bil že davno opazil, da jarbola ni trdna, a se za to ni toliko zmenil, kolikor bi bilo treba, kajti vleklo ga je le hrepenenje po zlatu.

Ne glede na nepriliko, se je vožnja nadaljevala brez posebnih dogodkov do 12. februvarija, ko je Kolumb vznemirjen opazil na nebu črn oblak, napovedujoč vihar.

— Gospod Vincenc! — zaklical je z mostiča, — pojdite k meni!

— Vincenc Pinson je ubogal.

— Noč bode nemirna, gospod Vincenc, — poglejte one oblake, — rekel je admiral.

— Opazil sem že sam, gospod Krištof, — odgovoril je poveljnik „Nine“, — a nadejam se, da se pod vašim poveljstvom srečno izognemo nevarnosti.

— Proti elementarnim silam včasih nič ne pomaga vsa izkušnost, posebno ker se naše ladije ne odlikujejo s posebno trdnostjo. Zato bodimo pripravljeni in zaupajmo na Boga, ki je dosedaj nas varoval.